

CARSTEN STROUD

Niceville

De terugkeer

Wat de militaire term 'verticaal in het terrein opgesteld' daadwerkelijk betekent

Een Chinese Lear stond vooraan in de rij op Mauldar Field, afgesloten en geladen, als een pijl in een gespannen boog, met draaiende straalmotoren, rokende remmen, klepperende kleppen – in de verkeerstoren begint de telefoon te snerpen – een harde, metaalachtige fluittoon – John Parkhurst, de baas van de verkeerstoren, pakt hem snel op en hoort dan – zo vertelde hij later aan de politie – een krijgende tirade van een vuilbekkende...

Oké, om het even wat duidelijker te maken, Parkhurst is een parttime voorganger van de pinkstergemeente, dus als hij met de politie praat, gebruikt hij het woord 'individu' in plaats van een wat krachtigere term. Maar goed, hoe dan ook, de man aan de telefoon beweert dat hij van de FBI is en hij wil – schreeuwt hij zo hard hij kan – dat die *krachtterm krachtterm* Chinese Lear ogenblikkelijk tegengehouden wordt, daar op de startbaan, dat er niemand uit mag, en als Parkhurst – die zo'n zorgelijke oudere man is die eigenlijk beter tandarts had kunnen worden in plaats van verkeersleider – vraagt naar zijn registratienummer, nou, dan gaat die vent echt helemaal door het lint; hij begint weer te vloeken, gebruikt het f-woord weer en is halverwege een zin die begint met stomme k-woord en eindigt met jeeuwel, dus gooit Parkhurst de hoorn op de haak.

Twee minuten later stijgt de Lear, een Sixty vr Luxury Edition – zo tien miljoen – op, in een steile lijn, pijlsnel, waarbij de twee straalmotoren zo veel kabaal maken dat in twee kilometer omtrek de ramen in de sponningen rammelen. Parkhurst gaat achterover zitten, kijkt naar

de telefoon – zijn oren tuiten er nog van – en hij zegt ‘lieve hemel’ en ‘tjongejonge’, slaakt een zucht en schudt zijn hoofd, terwijl hij denkt: en dat ook nog op de dag des Here.

Maar afgezien van dat vervelende akkefietje slaagde hij erin weer te kalmeren en keek hij om zich heen naar de anderen, die hem bijna allemaal zaten aan te staren met zo’n blik van ‘wat was dát nou weer?’ en toen keek hij naar buiten en het was godlof nog steeds een mooie zondagochtend in het voorjaar, en toen hij omhoogkeek naar de strakblauwe lucht was er geen wolkje te bekennen. Oké, op iets vreemds in het zuidoosten na dan, misschien. Het leek wel een veeg zwarte rook. Of wegwaaiende bladeren misschien.

Parkhurst, die zijn spirituele toevlucht in het Oude Testament had gezocht, dacht een tijdje over die veeg na en speculeerde loom over de aard ervan.

Ondertussen liet de Chinese Lear-jet op duizend voet hoogte en een kilometer verder, een vleugel zakken en vloog sierlijk in zuidelijke richting.

Terwijl Parkhurst in gedachten de Psalmen doornam, kreeg hij een ongemakkelijk gevoel. Hij draaide zich om om de Doppler-radar te checken. De veeg kwam terug als een diffuus signaal, in wezen niet-ontcijferbaar. Dus pakte hij zijn verrekijker om eens beter te kijken.

Het duurde twee seconden voor hij de vlek scherp in beeld had, en toen nog een seconde voor tot hem doordrong wat hij zag, maar toen kneep zijn keel zich meteen samen en brak het koude zweet hem uit.

Het was geen wolk rook, het waren ook geen bladeren. Het was een zwerm kraaien. Een heel grote zwerm kraaien.

Parkhurst opende meteen het radiocontact: *vlucht nul zes vijf emergency China Lear onmiddellijk koers wijzigen*. Maar dat was, gezien de snelheid van het vliegtuig, inmiddels al jammer maar helaas te laat. Parkhurst ontving een korte reactie van de co-piloot – *verkeersleider, we zijn...* – gevolgd door een schrille Chinese vloek.

Het rood-met-goudkleurige vliegtuig, dat glinsterde in de ochtendzon, vloog recht de zwerm kraaien in en knalde er aan de andere kant weer uit, de romp onder de vegen bloed en de vastgeplakte zwarte veren, terwijl er uit de stuurboordmotor een dun pluimpje blauwe rook kwam. De kist verloor al hoogte.

De piloot meldde zich weer over de radio – *verkeerstoren dit is vlucht nul zes vijf we hebben meerdere vogels geraakt herhaal meerdere vogels geraakt – zicht nul* – en daarna alleen maar gekraak en ruis.

In de toren stond iedereen met stomheid geslagen toe te kijken hoe de Lear-jet naar bakboord helde, met de neus omlaag, hoe de draai naar links snel in een rolbeweging overging en toen in een ijlings smaller wordende spiraal veranderde, met de neus omlaag, steeds verder omlaag. Het vliegtuig maakte een duikvlucht, de radio kwam weer tot leven; de piloot was overgegaan op Hakka en schreeuwde in zijn microfoon. Op de achtergrond hoorden ze stemmen, geschreeuw en het metaalachtige kabaal van het schuddende vliegtuig – de piloot sprak nu Engels – *we storten neer; we storten neer.*

Ze hoorden allemaal nog één laatste signaal: *zeg tegen mijn zoon...* Toen een hese kreet, en drie kilometer verderop stortte de Lear ter aarde, midden op de veertiende green van de Anora Mercer Golf en Country Club.

Hij explodeerde in een geel-met-rood-met-zwarte vuurbal die naar buiten toe uitwaaierte en opsteeg in de lucht. Een paar tellen later voelden de mannen in de verkeerstoren de schokgolf tegen de ramen slaan – een doffe, schokkende dreun, gevolgd door een rommelende knal.

Daar gaat mijn carrière, dacht Parkhurst. En toen toch ook maar: arme mensen.

Duizend voet boven de plaats van het ongeluk hergroepeerde de zwerm kraaien zich, vormde een dichte wolk die de vorm van een zeis aannam en vloog laag over de stad, ronddraaiend en opstijgend, terwijl ze de koele, heldere lucht met hun brutale gekrijs vulden; daarna stegen ze in een coherente massa op en verdwenen in oostelijke richting, de kant van Tallulah's Wall op.

In de verkeerstoren hing een stilte als op een begraafplaats, op een man achter in het vertrek na, die met een klein stemmetje vol ontzag 'holy shit' zei.

Parkhurst slikte pijnlijk en zocht contact met de hulpdiensten. Terwijl hij daarmee bezig was, bekeek een van de andere controllers, een nieuwkomer, ene Matt Lamarr, het vluchtrooster even.

Hij keek op naar de andere medewerkers, die allemaal nog naar de paddestoelvormige wolk stonden te kijken die van de golfbaan opsteeg, met dit verschil dat ze nu allemaal tegen elkaar stonden te blaffen, te snauwen en te grauwen als een roedel gestoorde labradoodles.

'Hé jongens,' zei hij boven het kabaal uit, en toen nog een keer, nog harder. 'Jongens!'

Iedereen, behalve John Parkhurst, draaide zich om om naar hem te kijken.

‘Wat is er?’

‘Morgan Littlebasket is toch om tien uur tweeëntwintig met zijn Cessna de lucht in gegaan? Waar of niet?’

‘Ja?’ zei een van de anderen. ‘Hoezo?’

‘Nou, waar is-ie dan gebleven?’

De politie van Niceville was in vier minuten op de plaats waar de Lear-jet was neergestort, met de brandweer vlak achter hen aan. De vuurbal ziedde nog en rondom brandden overal plassen kerosine. Het was er gewoonweg te heet om de vuurzee te lijf te gaan. Er zat niks anders op dan te wachten tot die was uitgewoed en het gebied af te zoeken naar gewonden.

Ze vonden slechts een eenzaam slachtoffer dat daas rondliep: een verfrommeld mannetje met een dik verband om zijn neus en een ernstig verschroeid gezicht, dat zei dat hij Thad Llewellyn heette.

Voor zover ze iets van zijn hysterische relaas begrepen, zou zijn vrouw zich midden op de plaats van de inslag hebben bevonden toen de Lear zich bulderend in de veertiende green boorde.

Ze heette Inge en naar het scheen had ze de vlag voor hem vastgehouden, terwijl hij van een bunker probeerde weg te komen.

De politieagenten zagen ervan af om de voor de hand liggende hole-in-one-grapjes te maken – in elk geval niet nu de man het kon horen –, hielpen hem voorzichtig in een patrouilleauto en stuurden hem naar het Lady Grace-ziekenhuis, met zwaailicht en sirene en al.

Toen brachten ze een versperringslint aan om de omstanders op veilige afstand te houden – voornamelijk toezichthouders van de baan en een paar mensen die in de Hy Brasail Room een zondagsbrunch hadden genuttigd – en wachtten toen maar tot de vlammen tot een aanvaardbaar niveau waren afgenomen en tot de inspectie zou verschijnen.

In de tussentijd keken ze toe hoe het wrak van de Lear langzaam opbrandde tot een puinhoop van her en der verspreid liggend metaal, glas en lichaamsdelen waaruit een wolk zwarte rook opsteeg, met hel oranje vuur in de kern. De wind voerde de rook in oostelijke richting, weg van de karavaan politieauto’s, maar zelfs op dertig meter afstand voelden ze de hitte die ervan af straalde nog. Overal was het gras van de fairway zwart geworden.

De hele veertiende green was veranderd in een smeulende krater van vijftien meter diep en dertig meter doorsnede. Dat krijg je ervan als een kist zich verticaal in het terrein opstelt.

Nick Kavanaugh en zijn collega Beau Norlett arriveerden een paar minuten later op de plaats des onheils. De brandweerwagens stonden langs het pad waar de golfkarretjes over rijden opgesteld, en mensen in vuurwerende pakken waren bezig het hele terrein met schuim vol te spuiten. De ambulances stonden wat verder weg geparkeerd, en de ambulance-medewerkers stonden tegen de voorbumper geleund of stonden in groepjes wat te praten. Voor hen viel er niks te doen. Er waren geen overlevenden. De eventuele overblijfselen van de passagiers en van Inge, de vrouw van Thad Llewellyn, zouden uiteindelijk door de forensische dienst of door het onderzoeksteam van de dienst Veilig Verkeer worden geïdentificeerd en in lijkzakken worden gedaan.

Nick reed met hun donkerblauwe Crown Vic tot achter een grote zwarte Chevrolet Suburban met in helgouden letters **OPZICHTER** op de achterklep gedrukt. Dat was de auto van Mavis Crossfire. Terwijl Nick zijn portier opendeed, keek hij opzij naar Beau.

‘Zeg tegen de inspecteur dat we er zijn. Zeg tegen Tigg dat brigadier Crossfire ook ter plekke is. En ga dan kijken wat de EHBO-medewerkers te zeggen hebben.’

Beau Norlett was een zwarte jongeman met de bouw van een artilleriegranaat. Hij was rauw, maar gretig en hard, en Nick had met de dag meer aan hem. Ze waren pas een week aan elkaar gekoppeld, maar dat was me het weekje wel geweest. Een bankoverval met zes doden, onder wie vier agenten. Een rijke oude dame, Delia Cotton genaamd, was spoorloos verdwenen, en haar bejaarde tuinman, ene Gray Haggard, ook. Een gijzeling in een kerk, waar een scherpschutter van de politie aan te pas had moeten komen. En gisteren nog was de vader van Kate, Dillon, uit zijn werkkamer op de militaire academie verdwenen en sindsdien niet meer gezien.

En nu dit.

‘Ga ik doen, chef,’ zei Beau, die nog steeds een hoog adrenalinegehalte had van de afgelopen paar dagen. Aangezien de recherche van Belfair en Cullen er strenge kledingvoorschriften op nahield – althans, Nick – had hij twee nieuwe pakken gekocht, een van Kors en een van Zegna, en drie paar schoenen van Alan Edmonds. Met zijn salaris, met vrouw en twee kinderen, was dat een flinke investering.

‘Er staat daar een koffiewagen, Nick. Wil je koffie? Iets zoets?’

‘Koffie, lekker.’

Beau pakte de walkietalkie en stelde hem in op **VERZENDEN**. Nick deed het portier dicht en nam even de tijd om de kreukels uit zijn jasje te

strijken, alvorens het aan te trekken. Hij was die dag in antracietgrijs, met een zwart overhemd. Geen das. Daar was het veel te warm voor. Hij schoof zijn goudkleurig recherche-embleem op zijn riem, trok aan de Colt Python die hij in een holster aan zijn rechterzij droeg, focuste zich weer en nam de plek des onheils in zich op.

Voor een rechercheur was Nick met zijn tweeëndertig jaar aan de jonge kant, maar hij had acht jaar bij de Special Forces gezeten, dus zijn tweeëndertig jaar viel niet te vergelijken met die van die arrogante zak die nog bij je in het souterrain woont en zijn doctoraalscriptie over gender- en rassenvooringenomenheid in neokantiaanse hermeneutiek probeert af te ronden.

Nick was ongeveer een meter vijftachtig, had grijsblauwe ogen, gitzwart haar dat aan de slapen grijs werd, was nog strak en in goede conditie, getrouwd met Kate Walker, advocate familierecht, op wie hij dol was en die, hoopte hij, ook dol was op hem, wat meestal wel snor zat.

Hij liep naar de bestuurderskant van de Suburban van de politie van Niceville en tikte tegen het raam. Mavis Crossfire liet het raam omlaag zoemen en grijnsde naar hem terug. Ze was een stevige vrouw met een roze gezicht, kortgeknipt rood haar en lachrimpeltjes rond haar lichtblauwe ogen. Die ochtend was ze in uniform: donkerblauw met een groot goudkleurig insigne op haar kogelwerende jasje en met brigadiersstrepen op haar mouwen.

‘Nick. Een heel goede morgen.’

Nick schudde zijn hoofd.

‘Een heel goede morgen?’

Mavis glimlachte, nam een slokje koffie uit een thermosfles met het logo van Ole Miss op de zijkant en knikte in de richting van de plaats van de crash.

‘Wat een drama.’

‘Ja. Zijn er overlevenden?’

‘Uitgesloten. En nog een slachtoffer, op wie het toestel is neergekomen.’

‘Weten we wie dat was?’

‘Inge Llewellyn.’

‘Jezus. De vrouw van Thad Llewellyn? Forse Scandinavische tante met een stem waar glas van aan diggelen gaat?’

‘Die, ja.’

‘Zware week voor Thad Llewellyn. Eerst wordt zijn bank beroofd,

en nu legt zijn vrouw op de veertiende green het loodje. Weet hij het al?’

‘Hij stond daarginds op die bunker toen het vliegtuig neerstortte. De mensen van de eerste hulp hebben hem gevonden; hij doolde rond over de fairway, zonder wenkbrauwen. Hij heeft het allemaal zien gebeuren.’

‘Waar is hij nu?’

‘De politie heeft hem naar het Lady Grace gebracht. Ze hebben hem iets kalmerends gegeven.’

‘Dat mag ik hopen. De arme man. Ik hoorde dat het een zwerm kraaien was?’

Mavis knikte.

‘De verkeersleiding heeft het zien gebeuren. De Lear is zo de zwerm in gevlogen. Duizenden vogels. Geen schijn van kans. Maar moet je horen. Er is nog een brandweerploeg bij Tallulah’s Wall, om de wrakstukken van een Cessna te doorzoeken. Het nummer is dat van de Cherokee Nation Trust. Er zit een geroosterde gast in, ene Morgan Littlebasket.’

‘Die naam ken ik.’

Mavis knikte en keek in haar notitieboekje.

‘Ja, dat kan. Dan hebben we het over dé Morgan Littlebasket, het hoofd van de Cherokee Trust en iemand die alom zeer veel aanzien geniet in Gracie. Die lui van de verkeersleiding zeiden dat hij vanochtend om precies negen uur hier was verschenen om een pleziertochtje te maken. Hij maakte een beetje een afwezige indruk. Liep nog wat te dollen bij de controle en is toen om tien uur twintig de lucht in gegaan. In zuidelijke richting. Getuigen zeggen dat hij vlak over die oude bomen op Tallulah’s Wall is gescheerd. Daarna is hij afgedaald, heeft ongeveer een kilometer langs de rivier de Tulip gevlogen, heeft toen weer gas gegeven en is naar links gedraaid. Hij is vijf-, misschien zeshonderd voet gestegen, is daarna van koers veranderd naar het noordwesten, bleef horizontaal vliegen en is toen zo midden tegen Tallulah’s Wall aan geknald.’

‘En hij vloog rustig?’

‘Geen gewiebel. Hij ging er zo recht als een kogel in.’

‘Jeetje,’ zei Nick, en hij glimlachte naar haar. ‘Wat zou er door zijn hoofd gegaan zijn?’

‘De voorruit. Maar dat was een inkoppertje.’

‘Misschien zelfmoord? Heeft hij een brief achtergelaten? Laatste woorden?’

‘Tot nu toe niet. Zijn huis wordt op dit moment doorzocht. Het zou een beroerte of een hartaanval geweest kunnen zijn. We zullen het moeten afwachten.’

‘Hij heeft toch dochters, hè?’

‘Twee. Twyla en Bluebell. Hun moeder is een poosje geleden aan kanker overleden. Lucy, heette ze. Twyla is trouwens de vriendin van Coker.’

‘Pittig ding met zwart haar? Grote bruine ogen en knalrode lippenstift? Rondingen als een wenteltrap? Beeldschone meid. Ik heb haar in The Bar Belle gezien, met Coker.’

‘Blijkbaar.’

‘Beetje jong voor hem, vind je niet?’

‘Geen commentaar. Maar Coker heeft zo’n Clint Eastwood-uitstraling, dat moet je toegeven. En je zou er nog van opkijken hoeveel onnozele jonge meisjes scherpschutters sexy vinden.’

‘Jij ook?’

‘Nee. Ik val meer voor van die voormalige Special Forces-rechercheurs met meedogenloze ogen en een gigantisch wapen, vernoemd naar een slang.’

‘Mavis, dat had ik nou nooit achter je gezocht.’

‘Ik had het niet over jou, trouwens. Maar hoe dan ook, er zijn wagens naar hen onderweg, om het hun allebei zo rustig mogelijk te vertellen.’

‘Weten we al op welk tijdstip Littlebasket tegen de muur is gevlogen?’

‘Diverse getuigen hebben gezegd dat het om tien uur eenenveertig is gebeurd.’

‘En een minuut of twintig later vliegt die Lear daar in een zwerm kraaien?’

Mavis knikte.

‘Dat zat ik ook net te denken. Littlebasket vliegt tegen Tallulah’s Wall, en alle kraaien die in die bomen rond het Kratergat leven schrikken zich dood van de explosie. De hele zwerm stijgt op en vliegt in noordwestelijke richting. En vliegt net op tijd het luchtruim van Mauldar Field binnen om in de baan van de Lear te raken.’

‘Verkeerd tijdstip en verkeerde plaats dus.’

‘Ja. Bij dit soort dingen moet alles op precies de goede manier verkeerd gaan, maar als dat gebeurt, als alle dominostenen omvallen, is het ook bingo.’

‘Weten we iets over de inzittenden van de Lear?’

Mavis keek op haar klembord.

‘Het vliegtuig was eigendom van een Chinese handelsmaatschappij, gevestigd in Shanghai. Daopian Canton Incorporated. Fortunate City

Road 2000. Pilot en co-piloot waren werknemers van het bedrijf. Drie andere inzittenden waren ook werknemers. De hoogste baas was ene Zachary Dak. Logistiek directeur.'

'Waar gingen ze naartoe?'

'Ze hadden een vluchtplan ingediend naar LAX, om bij te tanken, en vandaar door naar Honolulu en Macau.'

Nick moest die informatie even verwerken.

'Macau? Wat moesten ze in Niceville? Had het soms iets met Quantum Park te maken?'

'Op hun inreisvisa staat dat ze onroerend goed kwamen bekijken voor een eventuele vestiging.'

'Met wie hebben ze gesproken? Een plaatselijke makelaar? Iemand uit Cap City?'

Mavis keek hem even schuins aan.

'Waar denk je aan?'

'Kweenie. Ik zou alleen wel willen weten wie ze hier gesproken hebben. En waarom. Vijf Chinese staatsburgers, een privéjet, en nu zijn ze tuinturf. We mogen ons wel schrap zetten voor een hele zwik vragen van Buitenlandse Zaken. Waar logeerden ze? In het Marriott?'

'Ja. Vrijdag ingecheckt, de crew en de drie burgers. Allemaal een eigen kamer. Ze hebben op vliegveld Limos een Lincoln Town Car gehuurd.'

'Ik weet het niet, hoor. Er... er klopt iets niet.'

Mavis kende Nick lang genoeg om zijn intuïtie serieus te nemen.

'De dienstdoende manager is Mark Hopewell. Ik heb hem al gebeld en hij verzamelt alle informatie die hij heeft. En verder: in het Marriott werkt een gepensioneerde sheriff, Edgar Luckinbaugh. Hij werkt daar als chef van de piccolo's. Edgar ziet alles. Ik zou even met hem kunnen gaan praten, om te horen wat hij over die mensen weet.'

'Dat zou ik ook kunnen doen,' zei Nick. 'Ik ken Luckinbaugh. Hij werkt parttime voor Coker, een van zijn informanten.'

Nick deed er even het zwijgen toe.

'Mavis, iemand moet Boonie Hackendorff hiervan op de hoogte brengen. De FBI van Cap City krijgt vragen van BuZa, daar kun je vergif op innemen. Ik wil niet dat Boonie dan van niks weet.'

'Ik zal zorgen dat hij het verslag krijgt. Op dit moment heeft hij zijn handen vol.'

Nick hoorde iets in haar toon.

'O ja? Hoezo? Wat is er dan met Boonie?'